

Samantha DOWNING

Pentru binele lor

Traducere din limba engleză de
Ianina Marinescu

Editura Paralela 45

EDITURA PARALELA 45



Redactare: Mugur Butuza
Corectură: Ramona Rossall, Maria Cramarenco
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrația copertei: Maridav/shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOWNING, SAMANTHA

Pentru binele lor / Samantha Downing ; trad. din lb. engleză de Ianina
Marinescu. – Pitești : Paralela 45, 2024
ISBN 978-973-47-4213-4

I. Marinescu, Ianina (trad.)

821.111

For Your Own Good
Samantha Downing

Copyright © 2021 by Samantha Downing
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part
in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © Editura Paralela 45, 2024
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar con-
ținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

SENTIMENTUL CĂ ȚI SE CUVINE orice are o miasmă anume. Amară, înțepătoare. Aproape brutală.

Teddy o simte de la distanță.

O simte intrând pe ușă odată cu James Ward, care o emană prin toți porii, îmbibându-i costumul cu care e îmbrăcat, pantofii lustruiți și chiar dinții ridicol de albi.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spune James, întinzând mâna.

— E în regulă. Nu oricine e în stare să fie punctual, spune Teddy.

Lui James îi pierе zâmbetul.

— Uneori chiar nu se poate.

— Desigur.

James ia loc în bancă. În mod normal, Teddy s-ar așeza alături de părinte, dar de astă dată rămâne la catedră, în fața clasei. Scaunul său e ușor întors într-o parte, astfel încât James să vadă bine premiul decernat lui Teddy și agățat de perete. Plăcuța cu „Profesorul Anului“ a sosit săptămâna trecută.

— Ziceați că vreți să discutăm despre Zach, spune Teddy.

— Aș vrea să vorbim despre eseul pe care l-a predat.

Eseul lui Zach e pe catedră – „Daisy Buchanan din *Marele Gatsby*: merita ea atâta osteneală?“ –, lângă evaluarea lui Teddy. Acesta se uită la James, a cărui expresie rămâne neschimbată.

— Interesant subiect!

— I-ați dat opt.

— Da.

James abia schițează un zâmbet.

— Teddy – nu „domnule Crutcher“, cum îi spune toată lumea, nu „Theodore“; doar „Teddy“, de parcă ar fi prieteni –, știi cât de importante sunt notele din penultimul an de liceu pentru admiterea la facultate.

— Da.

— Zach e un elev de nota zece pe linie.

— Înțeleg.

— I-am citit eseul, spune James, lăsându-se ușor pe spătarul scaunului, pregătit pentru o dispută îndelungă. Sunt de părere că e bine scris și că dovedește foarte multă creativitate. Zach s-a străduit foarte mult să găsească o temă despre care nu s-a mai scris. Chiar și-a dorit să propună o perspectivă nouă asupra unei cărți despre care s-a scris *ad infinitum*!

Ad infinitum. Cuvintele plutesc în aer, legănându-se ca o pendulă.

— Foarte adevărat, spune Teddy.

— Și totuși i-ai dat opt!

— Zach a scris un eseu bun și eseurile bune primesc nota 8. Eseurile excepționale primesc nota 10.

Teddy ia de pe catedră evaluarea și i-o întinde lui James.

— Vedeți și dumneavoastră punctajul. Gramatică, structură, stil... e totul aici.

James trebuie să se ridice ca să ia hârtia, ceea ce îl face pe Teddy să zâmbească în sinea lui. În așteptare, își încrucișează mâinile pe piept.

James începe să citească, dar îi sună telefonul. Îl scoate din buzunar și ridică degetul arătător, făcându-i semn lui Teddy să aștepte, apoi se ridică și iese din clasă să vorbească la telefon.

Teddy rămâne singur, gândindu-se că-și pierde vremea.

James a solicitat întâlnirea aceasta. James a specificat că trebuia să aibă loc seara, după program. Iată ce trebuie să înghită Teddy de la părinți – *ad infinitum*.

Se uită la propriul telefon, numărând minutele și întrebându-se ce-ar face James dacă Teddy s-ar ridica pur și simplu de la catedră, ar trece pe lângă el și ar pleca acasă.

Ce păcat că nu poate!

Dacă Teddy ar pleca, James ar suna la director ca să-l reclame. Apoi directorul i-ar telefona lui Teddy să-i reamintească faptul că facturile

sunt plătite din banii părinților, inclusiv salariul său. Belmont nu este o școală publică.

Nu s-ar pune problema să fie dat afară. Cu numai șase luni în urmă a fost numit Profesorul Anului, ce Dumnezeu! Dar i-ar da bătăi de cap și nu are nevoie de ele. Nu acum, cel puțin.

Așa că rămâne pe loc, numărând minutele. Uitându-se pe pereți.

În sala de clasă e ordine. E o sală utilată cu zgârcenie. Pe catedră nu e nimic altceva decât eseul lui Zach, un pix și un laptop. Pe pereți nu se văd postere cu mesaje motivaționale și nici orare. Numai premiul recent primit de Teddy.

Academia Belmont e o școală veche, cu lambriuri de lemn de culoare închisă, uși solide și parchet care nu a fost schimbat niciodată. Singura intervenție modernă sunt separeurile de lângă ușă. Este locul unde elevii trebuie să-și lase telefoanele – o idee pentru care Teddy s-a luptat până când a fost aprobată în consiliu. Ceilalți profesori îi sunt recunoscători acum.

Înainte de instalarea separeurilor, copiii stăteau pe telefon în timpul orelor. Odată, în urmă cu câțiva ani, Teddy a spart telefonul unui elev. A fost o lecție costisitoare.

Au trecut cinci minute de când James a ieșit din clasă. Teddy începe să-și rupă pielițele de la unghii. E un obicei cu care s-a ales pe când era în liceu, deși în timp a scăpat de el. Vara trecută l-a reluat. Se detestă pentru acest obicei, dar nu se poate abține.

Timpul trece.

Dacă Teddy ar fi primit un dolar pentru fiecare minut în care a fost lăsat să aștepte după James sau după vreun alt părinte, n-ar mai fi profesor. N-ar mai fi trebuit să muncească!

După unsprezece minute, James se reîntoarce în clasă.

— Îmi cer scuze. Așteptam acel telefon.

— E în regulă, spune Teddy. Unii oameni nu pot trăi fără telefonul mobil.

— Uneori nu se poate.

— Desigur.

James se așază din nou în bancă și spune:

— Dă-mi voie să te întreb direct. Putem să facem ceva în legătură cu eseul lui Zach?

— Când spuneți „să facem“, domnule Ward, mă întrebați de fapt dacă îi voi modifica nota?

— Păi, eu sunt de părere că este un eseu de nota zece. Poate zece cu minus, dar totuși zece.

— Înțeleg. Și vă înțeleg foarte bine preocuparea pentru viitorul lui Zach, spune Teddy. Totuși, v-ați gândit ce s-ar întâmpla dacă i-aș modifica nota? Vă dați seama cât ar fi de nedrept, nu numai față de ceilalți elevi, dar și față de școală? Dacă începem să dăm note în funcție de ce cred *părinții*, nu profesorii, cum am mai ști dacă ne facem bine treaba? Nu am mai avea cum să ne dăm seama dacă elevii noștri învață materia și fac progrese. Iar *acest lucru*, domnule Ward, este tocmai principiul fundamental al școlii Belmont.

Teddy face o pauză, savurând expresia năucită de pe chipul lui James. Acum nu mai e la fel de arogant.

— Așadar nu, nu voi modifica nota fiului dumneavoastră, periclitan­d integritatea acestei școli.

Tăcerea care se lasă nu e întreruptă decât de ceasul de perete, al cărui minutar sare cu un țâcănit sonor.

James își drege glasul.

— Îmi cer scuze. Nu voiam să sugerez nimic de felul acesta.

— Scuzele sunt acceptate.

Dar James nu se lasă. Ca orice părinte!

— Dar dacă Zach ar face vreo activitate în plus? Chiar dacă asta ar însemna să mai citească o carte și să mai scrie un eseu.

Privindu-și mâinile, Teddy stă pe gânduri. Cuticula degetului arătător e cam zdrelită deja, iar semestrul e abia la jumătate.

— Da, poate, spune în cele din urmă. Dați-mi timp de gândire!

— Doar atât vă cer! Apreciez! Și Zach, de-asemenea.

Zach e un puțoi încrezut care nu apreciază pe nimeni și nimic în afară de propria persoană. *Acesta* e motivul pentru care nu a primit nota zece.

Eseul lui a fost bun. Chiar al naibii de bun. Dacă Zach ar fi fost și un om mai bun, ar fi primit o notă mai bună.

2

TEDDY CONDUCE UN SAAB vechi, singura mașină rămasă în parcare. Toți ceilalți au plecat, chiar și echipele sportive și ceilalți profesori. În seara asta, el e ultimul. Teddy descuie portiera cu cheia – n-are de gând să-și doteze mașina cu șmecherii electronice – și-și pune servieta pe bancheta din spate.

— Domnule Crutcher?

Glasul îl face să tresară. Cu o clipă în urmă, parcare era goală, iar acum lângă el se află o femeie.

— Mă scuzați, nu voiam să vă sperii, spune ea.

E înaltă și voluptuoasă, brunetă, tunsă bob și dată cu ruj mov-prună pe buze. Poartă o rochie simplă, albastră, tocuri înalte și, după toate aparențele, o geantă scumpă. Teddy a văzut destule genți la fel, așa că știe.

— Da? zice Teddy.

— Sunt Pamela Ward, mama lui Zach.

— O, bună seara!

Teddy scoate pieptul mai în față și spune:

— Nu cred că ne-am cunoscut până acum.

— Nu, spune ea și face un pas în față, întinzându-i mâna.

Teddy îi simte parfumul. Gardenii.

— Mă tem că soțul dumneavoastră tocmai a plecat, spune el, strângându-i mâna. De vreo douăzeci de minute deja.

— Da, știu. Mi-a zis.

— Da, noi...

— Îmi pare rău că n-am ajuns la întâlnire. Voiam să trec puțin pe la dumneavoastră și să mă asigur că s-a rezolvat totul.

Femeia îl privește în ochi. Fără teamă. Nici de el, nici de faptul că e singură într-o parcare, noaptea.

— S-a rezolvat? întreabă el.

— Că veți face cum e mai bine pentru Zach.

Nu e o întrebare.

— Bineînțeles. Întotdeauna îmi doresc tot ce e mai bun pentru elevii mei.

— Vă mulțumesc, apreciez. Vă doresc o seară bună.

— La fel și dumneavoastră. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

După o înclinare a capului, ea se întoarce și se îndepărtează.

Teddy îi vede abia acum mașina, aflată în cealaltă parte a parării. Un CUV care aproape că se confundă cu noaptea. La fel ca ea.

Teddy urcă în mașina sa, de unde o urmărește în oglinda retrovi-zoare pe Pamela Ward care iese din parcare.

Până în seara asta nu se întâlnise nici cu James, nici cu Pamela Ward. Lucru neobișnuit, având în vedere că Zach e în clasa a XI-a. Teddy își face o datorie de onoare să participe la fiecare tur al liceului, la toate ședințele cu părinții și străngerile de fonduri. Participă chiar și la eveni-mentele sportive. Măcar la cele importante. Lumea îl cunoaște pe Teddy Crutcher și cei mai mulți o știu și pe Allison, soția lui.

A fost surprins când a primit un e-mail de la James, în care îi spunea că vrea să se întâlnească. Teddy l-a căutat pe internet și a aflat că lucrează în domeniul financiar. Nu e de mirare – jumătate dintre părinții elevilor de la Belmont lucrează în domeniul financiar. Asta îl face pe James mai puțin interesant, mai banal. Un pic mai ușor de controlat.

Iar acum Teddy știe chiar mai multe despre James și despre soția lui. Nu că ar avea vreo importanță. Decât dacă ceea ce știe poate fi folosit în avantajul său.

VĂZUTĂ DIN FAȚĂ, casa lui Teddy arată de parcă ar fi părăsită. Lea-turile gardului sunt sparte din loc în loc, grădina e năpădită de buruieni, veranda e lăsată într-o rână. El și soția lui au cumpărat-o cu gândul să o renoveze și au început cu instalația electrică, țevăraia și acoperișul. Toate lucrările astea au costat mai mult decât se așteptau și au durat mai mult

decât planificaseră. Teddy nu știe sigur nici acum ce s-a epuizat mai întâi, bugetul sau motivația, dar au abandonat renovarea cu ani în urmă.

În interior e un pic mai bine. Camerele fuseseră zugrăvite și podelele refăcute înainte să se mute ei.

Dă să o strige pe Allison, dar renunță.

De ce-ar face-o?

Partea bună la o casă atât de mare e că spațiul e suficient pentru ca Teddy și soția lui să aibă fiecare biroul său. Al ei are vedere în spate și ar fi trebuit să dea spre o grădină și un iaz. Ceea ce nu s-a mai întâmplat.

Biroul lui e în partea din față a casei, pe colț. Și-a imaginat că de-acolo ar fi putut vedea peluza și gardul proaspăt vopsit dimprejurul casei. În schimb, Teddy stă cu draperiile trase.

În inbox are o tonă de mesaje de la elevi care îl întreabă despre teme. Vor prelungirea termenului de predare, sau lămuriri, sau instrucțiuni mai explicite. Întotdeauna vor câte ceva. În ziua de azi, elevii nu mai sunt în stare să facă ce li se spune. Tot timpul au nevoie de ceva în plus. Jumătate din munca lui Teddy constă în a le explica același lucru și a doua, a treia și chiar a patra oară.

În seara asta, Teddy nu-și bate capul cu e-mailurile și își toarnă lapte într-un pahar înalt. Nu bea lapte des – lactatele i-au făcut întotdeauna probleme –, dar îi place. În seara asta însă e un răsfăț. E ceva care-l ajută să-și dea seama ce e de făcut în privința lui Zach.